

‘Je moet exclusief blijven’

Muziek maken op je laptop en daar geld mee verdienen. Klinkt goed. In Amsterdam wemelt het dan van de jongens die het proberen te maken als dj. *Het Parool* volgde er vier bij wie het aardig lijkt te lukken. De truc? ‘In het begin moet je op alles ja zeggen.’

tekst ANOUK KEMPER
foto's MAARTEN BEZEM

Arjuna Schiks in Club Home: ‘In 2008 begon ik in Twisted, het jaar daarop won ik de wedstrijd Vinylized en vanaf dat moment ging het echt lopen.’

DJ Prunk (Nilz Pronk) in Undercurrent in Amsterdam-Noord: ‘Ik let op wat de dj voor mij heeft gedraaid, daar kan ik op inspelen.’

Oppvallend wandelt hij binnen bij Club Home. Het enige wat hem op het eerste gezicht onderscheidt van de andere clubgangers, is zijn leeftijd. Met een zwarte laptopas in de hand loopt hij achter de medewerker van de club aan. Jongens en meisjes tikken elkaar aan en knikken met hun hoofd in zijn richting. “Is dat niet...?” Anderen zijn uitbundiger en slaan hem op de schouder of geven snel een handje.

Arjuna Schiks (27) is inmiddels geen onbekende meer in het uitgaanscircuit, sinds twee jaar kan hij leven van het draaien. “Ik woonde wel altijd antikraak hoor, maar het gaat gewoon steeds beter.” Een blik op zijn agenda leert dat hij inderdaad niet mag klagen. Vrijwel elk weekend heeft hij wat te doen, van kleine clubs als Club Home tot grote festivals als *Welcome to the future* en *Loveland*.

Schiks is niet alleen in Amsterdam te vinden, ook in de rest van Nederland is zijn ‘ambient techno-house’ populair. “In 2008 begon ik in de Twisted, het jaar daarop won ik de wedstrijd Vinylized en vanaf dat moment ging het echt lopen.”

In de dj-booth van Club Home is het druk. De ene dj is nog aan het draaien, terwijl er voor Schiks naartoe wordt gezocht naar een bepaalde kabel. Draaien met elpees gebeurt nog zelden. Schiks heeft een laptop bij zich, een mengpaneel, een geluidskaart en nog wat digitale apparatuur. Zijn sets zijn altijd live. Dat houdt in dat hij zijn eigen muziek die avond zelf aan elkaar knipt en plakt. “Vanavond ben ik de headliner.” Hij moet een beetje grinniken om dat woord. Het publiek, dat grotendeels in de jaren negentig geboren is, verwelkomt de headliner onder enthousiast gejoel. De dj – spijkerbroek, sneakers, T-shirtje – glimlacht ontspannen terug.

Een week later. In de catacomben van Paradiso drinkt Ridzert Beetstra (Some Chemistry) bier uit een blikje. Hij mocht het gewoon pakken uit de grote koelkast. “Vet hè,” zegt hij wanneer hij vanaf de bank om zich heen kijkt. “Hier zijn The Stones ook geweest.” Hij is nog een beetje brak van gisteravond, want toen moest hij van drie tot vijf draaien op een huisfeest. “Maar een beroemde dj heeft ooit gezegd dat hij het beste draait als hij brak is.” Lachend: “Ik weet alleen niet meer wie dat zei.”

Voor de 26-jarige Beetstra is deze nacht een hoogtepunt uit zijn korte dj-carrière. Vanavond zal hij draaien in de grote zaal, in het voorpro-

DJ Some Chemistry (Ridzert Beetstra) in Paradiso: 'In Amsterdam zijn gelukkig bijna te veel feesten. Elektronische muziek is echt heel groot hier.'

Matthäus

In mijn jeugd speelde ik er pal achter, op een braakliggend terrein genaamd 'het landje'. Ontelbare keren fietste ik erlangs op weg naar school en speelde ik op het pleintje ervoor voetbal, tot ergernis van de pater. Nooit ging ik er naar binnen. De Jacob Obrechtkerk. Maar nu had ik een reden. Een nieuwe uitvoering van de *Matthäus Passion*, uitgevoerd door Holland Symfonia. Met beelden van videokunstenaar Gerald van der Kaap. Voormalig vj Van der Kaap greep de essentie van het meesterwerk van Bach. Het synchroon krijgen van beeld en live muziek was Van der Kaaps eigen lijdensweg. Hij vertraagde de zwart-witfilm *Il vangelo secondo di Matteo* van regisseur Pier Paolo Pasolini zodanig dat deze gelijkloopt met Bachs muziek. Daarmee wordt het laatste avondmaal een performance.

Het lijdensverhaal zelf doorsneed hij met schilderijen uit de kunstgeschiedenis, maar ook met natuurfilms van de BBC of beelden van internet. Ook zijn eigen, vaak associatieve beelden duiken op: bloemen, een versneld wassende maan.

De hogepriesters in de film dragen precies dezelfde hoge

Het 'Erbarme dich' is een Russisch meisje zonder paspoort

hoeden als in een schilderij van Piero della Francesca. De hel bij Van der Kaap? Brandende olievelden. Tijdens het verraad van Judas toont hij tergend langzaam een schilderij van Tintoretto waarin het karmijnrood van de gewaden van de discipelen bijna samenvallen met de zang van het koor. Tijdens de kruisgang verschijnen portretten van Marlene Dumas; gruiszige schoonheid. Het *Erbarme dich* is hier een Russisch meisje zonder paspoort. Jezus' bespotting, zo vaak door de grote schilders in beeld gebracht, doorsnijdt Van der Kaap effectief met beelden uit de Abu Ghraibgevangenis waarin Iraakse gevangenen worden bespot. Daarmee wordt het lijdensverhaal universeel.

En dan het slotkoor. Daar een visuele equivalent van vinden, is niet eenvoudig. Het tekent Van der Kaap dat hij juist daar abstracte patronen laat zien. Want tegen zoveel schoonheid is geen beeld opgewassen.

Kan deze uitvoering niet de nationale versie worden?

krabbe@parool.nl

gramma van zijn technoheld Max Cooper. "Dit feest, NGHTDVSN, is georganiseerd door Terry Toner van Electronation. Hij staat open voor nieuwe jongens en biedt hun kansen. Ik heb de mazzel dat hij mijn sound vindt lijken op die van Max Cooper, een grote inspiration voor me."

Hoewel Beetstra vrijwel elk weekend in een Amsterdamse club staat te draaien, is het niet zijn ambitie een bekende dj te worden. "Ik heb een eigen bedrijfje, Overdose.am. Daarmee gaat het nu de goede kant op, we organiseren zelf ook feesten. Muziek maken is puur een leuke hobby."

Dat Beetstra zijn hobby op zo'n professionele schaal kan uitoefenen, verklaart hij door mazzel. Leuren met zichzelf vindt hij 'lelijk', dus dat mag zijn boekingsmanager doen, tevens een goede vriend. "Verder is er geen formule waardoor je vaak geboekt wordt. In Amsterdam zijn gelukkig bijna te veel feesten. Er is veel aanbod, maar ook veel vraag. Elektronische muziek is echt groot hier en dat is best uniek." Sinds zijn debuut op Koninginnedag bij Hannekes Boom sijpelden de boekingen binnen. "In het begin moet je gewoon ja op alles zeggen. Op alles. Dat is de truc." Hij laat een luide lach horen. Tegenwoordig is hij kieskeuriger. "Je moet wel een beetje exclusief blijven, geen overkill worden."

Na deze wijze opmerking komt Nilz Alexander Pronk binnenwandelen. Deze dj Prunk draait vanavond in de kleine zaal. Hij en Beetstra groeten elkaar hartelijk. Ook de verslaggever en de fotograaf krijgen een handje. "Jullie gaan volgende week met mij mee, toch?"

De dj-wereld is klein. Van concurrentie is echter geen sprake, menen ze allebei. Het komt erop neer dat je 'de liefde voor muziek deelt' en 'elkaar dingen moet gunnen'. "Organisaties concurreren wel met elkaar, maar werken ook weer met el-

kaar samen op den duur," weet Beetstra. Pronk: "Ik ben vandaag geboekt voor Awakenings hè?" Zijn gezicht straalt en de felicitaties van Beetstra zijn oprecht.

Some Chemistry is onder de indruk van Paradiso. "Heel professioneel," zegt hij, zodra hij op het podium staat. "Ik hoef zelf niets aan te sluiten." De zaal stroomt vol, Beetstra krijgt het publiek makkelijk mee in zijn diepe technoset. Geen moment staat hij stil, hij hupst van het ene op het andere been. "Ja, heel vet hoor, heel vet." Blij als een kind is hij. "Mijn moeder is er vanavond ook trouwens!" Na een uurtje gaat er een golf van gejuich door de zaal.

'Mijn grootste angst is dat mijn geluidskaat faalt. Dan ga je echt kapot van binnen'

Wie bij het corps zit, komt waarschijnlijk veel bekenden tegen tijdens Nachtdivisie in de Chicago Social Club. Faysal Nadif (dj La Vondèl) kan het weinig schelen. Hij leeft voor de muziek. En voor het vak, niet te vergeten. Al zo'n zes jaar is hij bezig met het produceren van zijn eigen muziek. In tegenstelling tot Beetstra heeft hij wel een formule voor veel boekingen. "Netwerken!" Hij lacht zijn hagelwitte tanden bloot. "Zelf feest ik al lang, dus zo leer je ook weer gasten kennen. Nu ik steeds meer aan het performen ben, komen mensen naar me toe: 'hé gast, kom ook bij ons draaien!' Met 'residents' (vaste plekken) op feestavonden van BOB, Pleinvrees en Nachtdivisie heeft Nadif (26) een druk programma.

Daarnaast organiseert hij sinds kort zelf feestjes onder de naam Boefjes. De eerste editie, in café Amstelhaven, was uitverkocht. Helaas kan hij nog niet leven van zijn passie. "Om rond te komen werk ik twee à drie dagen in de week bij een

it-bedrijf. Daarmee vul ik het aan." Uiteindelijk wil hij de hele wereld over gaan en werken vanuit zijn eigen studiootje. Echt zenuwachtig is hij niet meer, al kan het altijd mis gaan. "Mijn grootste angst is dat mijn geluidskaat faalt. Dan ga je echt kapot van binnen."

Uit de interviews bleek dat dit voor alle vier de dj's geldt. Een klein foutje mag best, als de techniek hen maar niet in de steek laat.

Ongeveer veertig minuten van tevoren begeeft Nadif zich naar het podium om dingen klaar te zetten. Het is dringen tussen de studentieke types die daar achter hun laptops staan. "Ja, lekker," is zijn commentaar wanneer zijn eigen set be-

gonnen is en hij het publiek vrolijk ziet meedansen. Ook Nadif staat geen moment stil bij het horen van zijn eigen muziek.

Opmerkelijk is dat er continu mensen op het podium van de dj-booth staan of heen en weer lopen. Niet alleen hier, maar op elk feestje. In Paradiso wist Beetstra dit soort gevallen al haarfijn te definiëren. "Je ziet altijd dezelfde gezichten in de dj-booth die daar wodka staan te drinken. Meestal zijn het andere dj's of mensen van de organisatie. Deze vipsters zijn te cool om in het publiek te staan. Ze geven geen cent uit, want ze staan altijd op de lijst en hosselen gratis drank." Hij haalt zijn schouders op. "Ach."

Pronk en Beetstra komen elkaar het volgende weekend opnieuw tegen. Nadat Some Chemistry zijn set heeft afgerond, is dj Prunk aan de beurt. Dit feest is zoals je hoopt dat ze nog bestaan, maar waarvan je vreest dat dit niet het geval is. APK - De Eerste Keuring wordt gehouden in een

enorme loods ergens voorbij station Sloterdijk en is zo illegaal als de neten. Zelfs de beveiliging zit aan de drugs. "Ik denk sowieso dat negentig procent van de aanwezigen 'aan' is," grinnikt Beetstra. Er loopt van alles rond: kakkers, aso's, Jamaicaan, hippe expats.

Pronk, broodnuchter, komt net van een gig in Noordwijk en heeft een kleine *posse* bij zich. Backstage hangen ze wat op de leren banken, er wordt gratis wodka gedronken. De 23-jarige Pronk, die overigens opvallend veel lijkt op de acteur Ed Westwick, oogt onaangeraakt door de bijzondere sfeer van het feestje. "Zo'n feest als dit vind ik heel leuk, er komen echte liefhebbers. Hier kan ik platen draaien die in andere clubs niet kunnen. Het mag nu dieper, duisterder. Dat ik kan variëren met muziek, maakt het juist leuk."

Produceren doet hij al sinds zijn negentiende, met draaien begon hij vier jaar eerder. Jong dus. Simpelweg doordat de mix die hij op internet zette werd opgepikt. "Zo is het balletje gaan rollen."

Het rolde hard. Op achttienjarige leeftijd draaide hij al in Studio 80 op het Rembrandtplein. Na die jaren ervaring voelt hij zich thuis in de booth, hij schudt veel handjes, wisselt met de meeste mensen even een paar woorden. "Ik let op wat de dj voor mij heeft gedraaid, daar kan ik op inspelen. Je moet niet ineens een heel andere *vibe* neerzetten."

Tien à vijftien minuten van tevoren sluit Pronk even zijn apparatuur aan. Hij voelt een gezonde spanning. "Maar er hangt wel een chille sfeer, toch?" De bureaubladachtergrond op zijn laptop is een foto van hem en zijn vriendin. Als zijn set eenmaal is begonnen, gaat hij goed los. Het is bijna alsof hij zelf uitgaat, met zo veel plezier staat hij achter zijn laptop. Het publiek danst uitbundig, om de mond een gelukzalige glimlach. Wat dat betreft verschillen de dj's en hun fans niet zo van elkaar.